

וכי תימא ליגמר מהנך, מחלב, חמץ, נבלה, ושרצים, איכא למיפרך: **מה להנך שכן איסור הבא מאליו הוה**, שהחלב והחמץ ונבלה והשרצים לא נאסרו על ידי האדם אלא מאליהם הם אסורים, ואם כן, **תינח היכא דאיסור בא מאליו**, כגון הטבל והחדש והשביעית והכלאים, יש ללמוד אותם מהנך דלעיל בהצד השוה. אבל **היכא דלאו איסור הבא מאליו הוה**, וכגון ההקדש, שהאיסור בא על ידי האדם שהקדישו<sup>(70)</sup>, **מנלן לאסור משקין היוצאין מהן?**

ומתריצין: **גמרינן הקדש מבכורים**, שאף הם

איסורו בכעדשה], תאמר בנבלה שטומאתה ואיסורה בכזית, ולפיכך צריך לכתוב נפש לגבי נבלה.

**והא דתניא: הטבל, והחדש** [תבואה חדשה, שהיא אסורה באכילה קודם הקרבת העומר], **וההקדש** [פרי שהוקדש לבדק הבית, שהוא אסור בהנאה<sup>(68)</sup>], **והשביעית** [פרי של שנת השביעית, שהוא קדוש בקדושת שביעית, והוא אסור באכילה לאחר הביעור], **והכלאים** — **כולן משקין היוצאין מהן אסורים כמותן**.

**מנלן שגם המשקים היוצאים מהם אסורים בשתיה**, אף שאינם מגוף הפרי<sup>(69)</sup>?

בנבלת עוף טהור ובשרצים, ומעתה הגמרא דנה על משקין היוצאים מפרי אסור. ובתוספות כתבו שיש חילוק ביניהם, שאיסור שגופו נימוח מסברא הוא אסור, אלא שאכילה כתיבא ביה, ואיסור שנימוח אינו נחשב לאכילה, ולכן צריך פסוק לאסור. אך משקים היוצאים מהפרי מסברא אינם אסורים כהפרי עצמו, ואף בלא אכילה כתיבא ביה צריך פסוק לאסור.

אך אם כן הקשה התפארת יעקב, היאך רוצה הגמרא ללמוד טבל והקדש וכו' מחלב וחמץ לגבי משקים היוצאים מהם, הרי גם בחלב וחמץ כל מה שהתרבה מנפש זה רק כשהמחה את גוף האיסור, ומנין שגם המשקים היוצאים מהם אסורים כמותם? עיי"ש מה שתיירץ. ויתכן לומר, דלאחר שהתרבה מ"נפש" שכל שנפשו נהנית מהם אסורים, הרי גם משקים היוצאים מהם בכלל זה. [אך לגבי שרצים שהלימוד הוא מהטמאים עדין צריך ביאור, מנ"ל שגם המשקים היוצאים מהם כמותם, דלמא התרבה רק אם המחה את גוף האיסור?].

70. כך פירש רש"י. אך התוספות הקשו עליו, דהקדש אפשר ללמוד בגזירה שוה חטא חטא

איכא למפרך שכן הותר מכללו, ורק נבלה אפשר ללמוד משרצים ואין לזה פירכא.

68. הקשה התורת זרעים [תרומות פי"א מ"ג], מה הנידון בהקדש האם משקין היוצאים מהם כמותם, הרי גם המשקה שייך לבדק הבית, ויאסר בהנאה מצד עצמו, אף שאינו הפרי שהוקדש מתחילה? **ובחזון איש** [מעשרות ס"ז סק"א] כתב לתרץ, שאין מלקות על הנאה מהקדש אלא על אכילה בלבד, ואם כן הנידון בברייתא הוא לחייב מלקות על שתיית המשקין היוצאים מהם, וזה יתכן רק אם משקין היוצאים מהם כמותם.

וראה עוד בקובץ שיעורים [חולין אות נט] שהקשה כן לגבי כלאים, מה הנידון האם משקין היוצאים מהם כמותן, תיפו"ל שאפילו האפר שלהם אסור בהנאה, וכל שכן השקין היוצאים מהם? ותיירץ דהכא הנידון לאסור אותם מדין אכילה ולא מדין הנאה, ראה שם מה הנפקא מינה בזה. וראה שם מה שכתב לגבי הקדש.

69. עד כאן הגמרא דנה על איסור שגופו נימוח, ונאמרו לזה ארבעה פסוקים, בחלב בחמץ